

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph. D. ve věci

žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**
sídlem Jezuitská 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému **Obvodní báňský úřad pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého**
sídlem Veleslavínova 18, 702 00 Ostrava

za účasti
osob zúčastněných
na řízení

1. AGIR spol. s r. o.
sídlem Lom Skoupý, Skoupý 36, 262 55 Petrovice
zastoupený advokátem Mgr. Liborem Špundou
sídlem Masarykova 795/41, 779 00 Olomouc

2. Správa jeskyní České republiky
sídlem Květnové nám. 3, 252 43 Průhonice

3. M. V.

4. K..N.

5. Spolek Holý vrch
sídlem Hvozdečko 14, 783 25 Bouzov
zastoupený advokátem Mgr. Vojtěchem Novotným
sídlem Karlovo nám. 671/24, 110 00 Praha 1

Shodu s prvopisem potvrzuje

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2013, č. j. SBS/32324/2012/OBÚ-05/58/464/Ing.Ka, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 23. 8. 2013, č. j. SBS/32324/2012/OBÚ-05/64/464/Ing.Ka

takto:

- I. Rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého ze dne 3. 6. 2013, č. j. SBS/32324/2012/OBÚ-05/58/464/Ing.Ka ve znění opravného rozhodnutí ze dne 23. 8. 2013, č. j. SBS/32324/2012/OBÚ-05/64/464/Ing.Ka, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou osobně podanou dne 30. 9. 2016 domáhá přezkoumání žalovaného ze dne 3. 6. 2013 č. j. SBS/32324/2012/OBÚ-05/58/464/Ing.Ka (dále jen „napadené rozhodnutí“), ve znění opravného rozhodnutí ze dne 23. 8. 2013, č. j. SBS/32324/2012/OBÚ-05/64/464/Ing.Ka (dále jen „opravné rozhodnutí“), kterým bylo podle § 27 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“) a podle ust. § 3 vyhlášky Českého báňského úřadu č. 172/1992 Sb., o dobývacích prostorech, ve znění pozdějších předpisů rozhodnuto o stanovení dobývacího prostoru s názvem Hvozdečko v katastrálním území Hvozdečko.
2. V podané žalobě žalobce namítal dvě žalobní námitky. První z nich se týkala způsobu doručování rozhodnutí účastníkům řízení. Podle žalobce zde nebyl prostor pro doručování veřejnou vyhláškou, když podmínky pro takový postup nebyly splněny. Zjevně se totiž nejednalo o řízení s velkým počtem účastníků. Tento postup žalovaného musel být pro účastníky neočekávaný, a to z důvodu, že v průběhu řízení žalovaný doručoval jednotlivé oznámení jednotlivě (konkrétně oznámení o zahájení řízení a oznámení o stanovení nového termínu ústního jednání). Obdobě žalovaný postupoval i v případě opravného rozhodnutí, když opět doručoval veřejnou vyhláškou, nadto ale některým účastníkům doručil i jednotlivě. S nesprávným postupem při doručování žalobce spojuje nabytí právní moci rozhodnutí, když ta nemohla nastat 2. 7. 2013, jak bylo vyznačeno žalovaným, neboť v tento moment nebylo účastníkům ani doručeno. Žalobce dále v žalobě popisuje doručení rozhodnutí u každého účastníka zvlášť, přičemž u každého hodnotí také relativní nabytí právní moci rozhodnutí. Druhá žalobní námitka se týká nezákonnosti rozhodnutí, neboť nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání. V řízení žadatel nepředložil dle žalobce povinný podklad, a to stanovisko o posouzení vlivu na životní prostředí (dále jen

„stanovisko EIA“). Žalovaný tedy rozhodl, ačkoli neměl veškeré podklady pro rozhodnutí, a tedy nebyl zjištěn skutečný stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „SŘ“) a dále rozhodl v rozporu s § 50 SŘ. Podstatné je přitom to, že žalovaný dle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o EIA“) nesměl rozhodnout o stanovení předmětného dobývacího prostoru bez předložení stanoviska k posouzení vlivu na životní prostředí. Žalovaný tak dle žalobce učinil, ačkoli mu bylo známo, že v rámci posuzování vlivů záměru těžby v novém dobývacím prostoru byla žadateli Ministerstvem životního prostředí vrácena dokumentace k dopracování z důvodu, že se nezabývala záměrem jako takovým, tedy těžbou nerostných surovin. Podle žalobce je jednání žalovaného o to závažnější, že Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství vydalo dne 2. 6. 2016 nesouhlasné závazné stanovisko k záměru „Těžba vápence v DP Hvozdečko“. Dle žalobce se v daném případě jedná o záměr, který vždy podléhá posouzení vlivu na životní prostředí. Žalobce poukazuje na fakt, že stanovení dobývacího prostoru je také územním rozhodnutím (podle § 27 odst. 6 horního zákona) a proto je požadavek doložení stanoviska EIA logický, přičemž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o významu komplexního posouzení procesu EIA. V závěru žaloby žalobce uvádí, že shledal závažný veřejný zájem na podání žaloby. Konstatuje, že tímto veřejným zájmem je především založení oprávnění dobývat výhradní ložisko, zásadní změna využití území, ochrana životního prostředí včetně nerovného zacházení k účastníkům řízení, kterého se žalovaný dopustil.

3. Žalovaný ve svém vyjádření doručeném soudu dne 7. 11. 2016 uvedl k nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, že řízení proběhlo již v létě roku 2013 a tedy ponechává na posouzení soudu, zda jsou dány časové předpoklady pro vedení řízení. Dále konstatoval, že pokud skutečnosti stran doručování proběhly tak, jak jsou popsány v žalobě, nabylo rozhodnutí právní moci až dne 17. 6. 2014. V takovém případě tedy dává žalobci za pravdu. Ohledně doručování veřejnou vyhláškou uvádí, že cílem tohoto postupu nebylo některého z účastníků opomenout a jiného zvýhodnit, ale snaha zajistit informovanost. K otázce naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí žalovaný uvádí, že rozhodoval z podkladů, které byly přiloženy k žádosti o stanovení dobývacího prostoru Hvozdečko. Dále poukazuje, že právní úprava procesu EIA ve znění účinném v roce 2013 nikde nestanovovala povinnost posoudit samostatný záměr stanovení dobývacího prostoru. Odkazuje na přípis Ministerstva životního prostředí č. j. 72207/ENV/08, ze dne 1. 10. 2008, ve kterém je uvedeno, že: *„Samotné stanovení dobývacího prostoru nespadá pod žádný z bodů přílohy č. 1 zákona, není tedy stavbou, činností nebo technologií ve smyslu zákona. Stanovení dobývacího prostoru nemůže mít již ze své podstaty vliv na životní prostředí a nenaplnňuje dikci žádného bodu z hlediska přílohy č. 1“* Žalovaný rozhodoval podle konkrétních, jemu předložených podkladů. Závěrem uvedl, že ponechává rozhodnutí na úvaze soudu.
4. Osoba zúčastněná na řízení č. 5 (Spolek Holý vrch) ve věci uvedla, že nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje ve skutečnosti, že před vydáním rozhodnutí nedošlo k posouzení vlivů záměru na životní prostředí dle zákona o EIA, tj. nebyly řádně posouzeny vlivy na veřejné zdraví a vlivy na životní prostředí, zahrnující vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní památky, vymezené zvláštními právními předpisy a na jejich vzájemné působení a souvislosti. Tím byl Spolek Holý vrch

zásadně dotčen ve svých právech. Spolek Holý vrch byl založen proto, aby subjekty, které jsou osobně a majetkově spřízněné s výše uvedenou lokalitou, kolektivně prosazovaly ochranu životního prostředí a své právo na příznivé životní prostředí. V této souvislosti chce zabránit těžbě vápence v lokalitě Holý vrch, která představuje významnou hrozbu pro životní prostředí a pro právo na příznivé životní prostředí.

5. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se ve věci nevyjádřily, ač osoba zúčastněná na řízení č. 1 (AGIR spol. s r. o.) vyjádření k žalobě avizovala.
6. Soud se na prvním místě zabýval věcnou legitimací účastníků a včasností podání žaloby. Aktivní legitimace nejvyššího státního zástupce vychází z ustanovení § 66 odst. 2 s. ř. s.; je založena na tom, že nejvyšší státní zástupce *shledá* k podání žaloby závažný veřejný zájem. Posouzení, zda skutečně je dán veřejný zájem, ovšem nenáleží soudu, nýbrž je přenecháno samotnému žalobci. Soud tak nemůže přezkoumávat úsudek žalobce a musí se věcně zabývat každou žalobou, která splňuje obecné náležitosti a je podána v zákonné lhůtě. Aktivní věcná legitimace žalobce tedy je v dané věci jednoznačně dána. Při posouzení pasivní věcné legitimace žalovaného vychází krajský soud z toho, že v případě žaloby podané nejvyšším státním zástupcem se neuplatní podmínka

vyčerpání řádných opravných prostředků v rámci správního řízení, neboť nejvyšší státní zástupce nebyl účastníkem původního řízení; žalobou může být tedy napadeno i rozhodnutí vydané správním orgánem prvního stupně, které nabylo právní moci (viz ŠURÁNEK, Petr. In JEMELKA, Josef a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, s. 524). Za této situace je pro dané soudní řízení pasivně legitimován žalovaný Obvodní báňský úřad pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého jako správní orgán prvního stupně. Vzhledem k tomu, že žalobce spojuje zachování lhůty k podání žaloby s nesprávným postupem při doručování a v důsledku toho s pozdějším nabytím právní moci, než jak bylo na napadeném rozhodnutí vyznačeno, bylo nutné při zkoumání včasnosti žaloby posoudit zároveň žalobní námitku týkající se vadného způsobu doručování napadeného rozhodnutím ze strany žalovaného. Ve vztahu k doručování napadeného rozhodnutí žalovaný odkazoval na § 144 SŘ, který stanoví specifika řízení s velkým počtem účastníků. Dle odst. 1 citovaného ustanovení se řízením s velkým počtem účastníků rozumí řízení s více než 30 účastníky. Z přiloženého seznamu účastníků, jímž opatřil žalovaný napadené rozhodnutí ale plyne, že účastníků předmětného řízení bylo toliko 18 a dotčených orgánů státní správy 9. Takto správním orgánem správně vymezení účastníci řízení plně odpovídají zákonnému znění, když podle ust. § 28 odst. 2 horního zákona *jsou účastníky řízení o stanovení dobývacího prostoru navrhovatel, fyzické a právnické osoby, jejichž vlastnická práva a jiná práva k pozemkům nebo stavbám mohou být rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru přímo dotčena a obec, v jejímž územním obvodu se dobývací prostor nachází*. Z uvedeného plyne, že pro aplikaci § 144 odst. 6 SŘ, tedy doručování prostřednictvím veřejné vyhlášky, nebyly splněny podmínky. Lze tedy přisvědčit žalobci, že rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci dne 2. 7. 2013, jak bylo vyznačeno žalovaným. Při zkoumání otázky, kdy napadené rozhodnutí tedy nabylo právní moci, je třeba vycházet z ustanovení § 84 odst. 1 SŘ, které účastníkům řízení, kterým nebylo rozhodnutí zákonem aprobovaným způsobem oznámeno, stanoví lhůtu k podání odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, která byla předmětem rozhodování, dozvěděli, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil. Ze

správního spisu vyplývá, že posledním účastníkem, kterému bylo napadené rozhodnutí oznámeno, byla Obec Bouzov, přičemž k doručení rozhodnutí tomuto účastníku došlo dne 14. 6. 2013. Lhůta k podání odvolání opomenutým účastníkům tedy skončila dnem 16. 6. 2014 a napadené rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 17. 6. 2014. Byla-li žaloba podána dne 30. 9. 2016, byla podána ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 2 s. ř. s..

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s., neboť účastníci s takovým postupem vyjádřili souhlas.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 11. 9. 2012 byla u žalovaného ze strany osoby zúčastněné na řízení č. 1 podána žádost o stanovení dobývacího prostoru. Dne 24. 9. 2012 žalovaný oznámil zahájení řízení o žádosti známým účastníkům a zároveň stanovil termín ústního jednání na 17. 10. 2012 v 9:00 hodin. Následně žalovaný dne 10. 10. 2012 oznámil změnu termínu ústního jednání, nově na 7. 11. 2012 v 9:00 hodin. Jak vyplývá ze správního spisu, bylo toto oznámení doručeno některým (ne všem) z účastníků individuálně a také bylo doručováno veřejnou vyhláškou, a to z důvodu, že se jednomu z účastníků řízení nedařilo doručovat. Dne 18. 10. 2012 bylo žalovanému doručeno stanovisko Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství k oznámení zahájení správního řízení, ve kterém byl žalovaný upozorněn na skutečnost, že předmětný záměr podléhá procesu EIA, a že Ministerstvem životního prostředí ČR je v této fázi (říjen 2012) vedeno řízení ve věci posuzování vlivu na životní prostředí ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb.,
ve znění pozdějších předpisů. Napadené

rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru Hvozdečko žalovaný vydal dne 3. 6. 2013; doručoval jej veřejnou vyhláškou s odkazem na ust. § 144 SŘ. Z obsahu správního spisu vyplývá, že individuálně bylo napadené rozhodnutí doručeno prostřednictvím datových schránek pouze Katastrálnímu úřadu pro Olomoucký kraj, Ministerstvu životního prostředí, Ministerstvu průmyslu a obchodu a Obci Bouzov. Z důvodu nesprávnosti v písemném vyhotovení původního rozhodnutí vydal žalovaný dne 23. 8. 2013 opravné rozhodnutí, které bylo účastníkům řízení doručeno taktéž veřejnou vyhláškou. Krom toho bylo individuálně doručeno do datových schránek těmto účastníkům: Agir spol. s.r.o. (dále také jen „Žadatel“), Agentuře ochrany přírody a krajiny, Krajské hygienické stanici Olomouckého kraje, Olomouckému kraji, Národnímu památkovému ústavu, ČEZ Distribuci, a. s., Správě Jeskyní České republiky, Povodí Moravy, s. p., Ředitelství silnic a dálnic ČR, Správě silnic Olomouckého kraje, Vodohospodářské společnosti Olomouc, a. s., Telefónice Czech Republic, a. s., Katastrálnímu úřadu pro Olomoucký kraj, Ministerstvu životního prostředí, Ministerstvu průmyslu a obchodu, České geologické službě, obci Bouzov a městu Litovli. Žalovaný následně vyznačil na žádost Žadatele nabytí právní moci původního rozhodnutí ke dni 2. 7. 2013 a opravného rozhodnutí ke dni 17. 9. 2013.

9. Na základě žádosti o součinnost zaslané žalobcem účastníkům řízení se tito vyjádřili, kdy jim bylo napadené rozhodnutí doručeno, respektive kdy nabyli povědomí o stanovení dobývacího prostoru. Účastník Úsovsko a. s. uvedl, že o vydání napadeného rozhodnutí

se dozvěděl při jednání se zástupci Žadatele dne 16. 7. 2013, respektive dne 2. 10. 2013 (opravné rozhodnutí). Účastník Lesy ČR sdělil, že napadené rozhodnutí mu bylo předáno osobně Žadatelem v měsíci lednu 2014. Účastník V. K. na dotaz uvedl, že mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o stanovení dobývacího prostoru. O vydání napadeného rozhodnutí se dozvěděl pouze z doslechu, kdy přesné datum si vzhledem k odstupu času již nepamatuje (uvádí konec roku 2012). Účastník Ing. P. K. sdělil, že mu předmětná rozhodnutí nebyla doručena. O jejich vydání se dozvěděl až po nabytí právní moci z úřední desky obce Bouzov pravděpodobně koncem roku 2013. Dále připomněl, že v řízení aktivně jako účastník vystupoval, a že vydal nesouhlasné stanovisko, tudíž by býval využil i svého práva odvolat se proti rozhodnutí, se kterým zásadně nesouhlasí. Účastník M. K. oznámil, že se s napadeným rozhodnutím seznámil pravděpodobně v závěru roku 2013, tedy až po nabytí právní moci rozhodnutí. Informaci získal na úřední desce města Bouzov. Uvádí, že vzhledem ke změně způsobu doručování mu bylo znemožněno podat odvolání. Účastnice K. N. a M. V. sdělily, že skutečnosti o vydání předmětných rozhodnutí jim jsou známy od května 2015, kdy se je dozvěděly v rámci zjišťovacího řízení EIA při informativních setkáních občanů obce Hvozdečko. Ze správního spisu neplyne, jak bylo doručováno účastníkům J. P. a J. P. (či právnímu nástupci N. P.). J. P. se na dotaz žalobce vyjádřil dne 27. 9. 2016, že skutečnost o stanovení dobývacího prostoru je mu známa od května 2015, kdy se toto dozvěděl od sousedů.

10. Soud dále z veřejně dostupného informačního systému EIA zjistil, že od podzimu 2004 byl veden proces posuzování vlivů na životní prostředí k záměru: „Stanovení dobývacího prostoru a následná hornická činnost na ložisku Hvozdečko - Holý Vrch“. Tento záměr byl klasifikován pod kategorií I bod 2. 3 zákon o EIA v rozhodném znění – těžba ostatních surovin, stanovení nového dobývacího prostoru, kdy příslušným úřadem bylo Ministerstvo životního prostředí. Dne 1. 10. 2008 vydalo Ministerstvo závěr o nemožnosti vydat stanovisko z důvodu, že postup procesu EIA byl chybný, neboť předložená dokumentace se zabývá pouze stanovením dobývacího prostoru a ne již samotnou činností. Stanovení dobývacího prostoru není samo o sobě předmětem posuzování vlivů na životní prostředí a je třeba zahrnout do dokumentace i samotnou činnost (těžbu). Dne 19. 5. 2014 došlo k zastavení procesu EIA, a to na žádost oznamovatele (Agir spol. s.r.o.). Nadto bylo zjištěno, že dne 13. 5. 2015 si oznamovatel podal novou žádost k záměru „Těžba vápence v DP Hvozdečko“, tedy v době, kdy již bylo vydáno napadené rozhodnutí. Nový záměr byl klasifikován pod kategorií II bod 2. 5 zákona o EIA – těžba nerostných surovin a příslušným úřadem byl nově Krajský úřad Olomouckého kraje. Ten dne 3. 10. 2017 vydal nesouhlasné stanovisko.
11. Podle § 28 odst. 1 písm. d) horního zákona, v rozhodném znění, se řízení o stanovení, změnách a zrušení dobývacího prostoru (dále jen "řízení o stanovení dobývacího prostoru") zahajuje na návrh organizace nebo z podnětu obvodního báňského úřadu. Návrh se doloží doklady a dokumentací stanovenou prováděcími předpisy k tomuto zákonu, popřípadě zvláštními předpisy. Obvodní báňský úřad může stanovit, že se k návrhu přiloží další nezbytné doklady pro spolehlivé posouzení návrhu, především z hlediska ochrany a hospodárného využití výhradního ložiska, důsledků jeho dobývání, jakož i z hlediska dopadu na právem chráněné obecné zájmy.
12. Podle § 2 odst. 4 písm. m) vyhlášky č. 172/1992 Sb., o dobývacích prostorech, v rozhodném znění, se k návrhu na stanovení dobývacího prostoru přiloží stanovisko o

posouzení vlivu na životní prostředí, pokud toto posouzení je nutno podle zvláštních právních předpisů provést.

13. Podle § 3 písm. a) zákona o EIA, se pro účely tohoto zákona záměrem rozumí stavby, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu.
14. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA, v rozhodném znění, jsou předmětem posuzování podle tohoto zákona záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii I a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena; tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování vždy.
15. Podle Přílohy č. 1 k zákonu o EIA, kategorie I, bod 2. 3, v rozhodném znění, mezi záměry podléhající vždy posouzení patří těžba ostatních nerostných surovin – nový dobývací prostor; těžba ostatních nerostných surovin nad 1 000 000 tun/rok; těžba rašeliny na ploše 150 ha a více.
16. Podle § 10 odst. 4 zákona o EIA, v rozhodném znění, správní úřad, který vydává rozhodnutí nebo opatření podle zvláštních právních předpisů, zveřejní žádost o vydání tohoto rozhodnutí, a to vždy alespoň na internetu. Při svém rozhodování bere vždy v úvahu obsah stanoviska. Bez stanoviska nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů. V těchto řízeních a postupech je příslušný úřad dotčeným správním úřadem. Při svém rozhodování bere správní úřad vždy v úvahu obsah stanoviska. Jsou-li ve stanovisku uvedeny konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, zahrne je do svého rozhodnutí; v opačném případě uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen částečně. Rozhodnutí musí vždy obsahovat odůvodnění.
17. Pro posouzení námitky nesplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru je stěžejní zodpovězení otázky, zda je nutné k návrhu na stanovení dobývacího prostoru přiložit i stanovisko posuzování vlivů na životní prostředí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-301 (přístupný na www.nssoud.cz) uvedl, že „význam posuzování vlivů na životní prostředí spočívá především v tom, že se zvažují důsledky „záměrů a koncepcí“ na životní prostředí ještě předtím, než se přistoupí k jejich realizaci. Proces posuzování vlivů na životní prostředí přispívá k naplňování principu prevence v oblasti ochrany životního prostředí a ke snižování nákladů na odstraňování možných budoucích škod na životním prostředí. V nejobecnější rovině vyplývá tato povinnost správních úřadů z ustanovení § 5 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, který konstatuje, že „únosné zatížení území je takové zatížení území lidskou činností, při kterém nedochází k poškozování životního prostředí, zejména jeho složek, funkcí ekosystémů nebo ekologické stability“. Přestože je zákon o životním prostředí pouze obecným a zastřešujícím právním předpisem (lex generalis), z něhož vycházejí další speciální zákony, je možno chápat toto ustanovení jako generální klauzuli sui generis, ukládající všem správním orgánům podílejícím se na rozhodovacím a schvalovacím procesu povinnost preventivní ochrany životního prostředí.“. Je-li navrhováno stanovení nového dobývacího prostoru, je namístě vzít v úvahu, že realizací tohoto záměru nutně dojde vždy k zásahu do životního prostředí, neboť účelem stanovení dobývacího prostoru je realizace následné těžby nerostných surovin. Z toho vyplývá, že je nutné vždy současně posoudit nejen parametry nového dobývacího prostoru, ale také navazující těžby.

18. Rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru je navíc ve smyslu § 27 odst. 6 horního zákona ve spojení s § 76 odst. 1, § 80 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, územním rozhodnutím, a to rozhodnutím o změně využití území; předmětným rozhodnutím se tedy nově stanovuje charakter využití daného území v návaznosti na záměr žadatele. Je-li tedy záměrem žadatele stanovení dobývacího prostoru, vyplývá z toho, že záměrem je současně také navazující těžba nerostných surovin. V důsledku toho je však třeba dospět k závěru, že při rozhodování o takovém záměru je nezbytné ve smyslu shora citovaných ustanovení vždy vyžadovat posouzení vlivu na životní prostředí. Jinými slovy, nelze logicky z pohledu posuzování vlivu na životní prostředí oddělit řízení o stanovení dobývacího prostoru a o povolení těžby, neboť ve svém důsledku sledují tentýž záměr – změnu využití území za účelem těžební činnosti. Předmětný záměr tudíž spadá do kategorie I, bod 2. 3 Přílohy č. 1 k zákonu o EIA; posouzení záměru tak podléhá vždy posouzení z hlediska vlivu na životní prostředí (§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA). Pokud takovýto závěr neučinil žalovaný sám, nelze opomenout, že byl na tuto skutečnost upozorněn ve stanovisku Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 18. 10. 2012. Skutečnost, že o daném záměru probíhá proces EIA, byla tedy žalovanému při rozhodování známa. Správní orgán ovšem, i podle svého vyjádření k žalobě, rozhodoval na základě předložených podkladů, mimo jiné i na základě přípisu Ministerstva životního prostředí č. j. 72207/ENV/08 ze dne 1. 10. 2018. Tímto přípisem ministerstvo informovalo navrhovatele, že stanovisko EIA nelze vydat z důvodu chybné dokumentace, kterou bylo potřeba dopracovat pro úspěšně dokončený proces EIA. V přípise se uvádí, že navrhovatel nemůže dokumentaci omezit pouze na stanovení dobývacího prostoru, nýbrž je nutné ji rozšířit i o samotnou těžební činnost. V uvedeném přípise se nachází i pasáž citovaná žalovaným ve vyjádření k žalobě, nicméně tuto si žalovaný chybně vyložil, když učinil závěr, že samotné stanovení dobývacího prostoru nepodléhá procesu EIA. Ministerstvo životního prostředí pouze reagovalo na situaci, kdy navrhovatel předloženou dokumentaci v rámci procesu EIA změnil, respektive omezil pouze na samotné stanovení dobývacího prostoru. Smyslem vrácení dokumentace k přepracování tedy bylo, že nelze oddělit stanovení dobývacího prostoru a následnou těžební činnost do samostatných posouzení. Správně tedy měl navrhovatel přepracovat dokumentaci tak, že do ní zahrne i těžební činnost, kdy takovýto komplexní záměr již podléhá procesu posouzení. Výše uvedené potvrzuje i samo Ministerstvo životního prostředí, jakožto ústřední správní orgán státní správy pro oblast posuzování vlivů na životní prostředí, ve svém vyjádření ze dne 9. 6. 2014, č. j. 39151/ENV/14. Závěrem, pokud žalovaný vydal napadené rozhodnutí bez toho, aby si ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o EIA vyžádal od příslušného správního úřadu stanovisko – posouzení vlivu na životní prostředí, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Z uvedeného vyplývá, že stěžejní námitku žalobce soud shledal jako důvodnou.
19. Soud tedy v souladu s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalovanému, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení soud o nákladech řízení rozhodl dle § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava dne 13. února 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu